

Stäng

Detta är den utskriftvänliga versionen av artikeln. Välj *Skriv ut* i din webbläsare för att inleda utskrift.
(Detta meddelande skrivs ej ut)

Utskriftversion av: <http://gd.se/kultur/teater/1.500145-hugg-mellan-liv-och-dod>

Publicerad 4 februari 2009 Uppdaterad 4 februari 2009

Hugg mellan liv och död

Fakta

Valhalla, Sandviken

Annika Östberg; fånge 189 68 Deasy

av & med Marga Pettersson

Regi & bearbetning: Björn Melander

Scenbild, teknik & regi: Jan Öqvist

27 år. Fatta, 27 år! Och att aldrig, ALDRIG, få chansen att sona ett brott som man inte ens begått i den värld som kallar sig civiliserad.

I Kalifornien, och flera andra delstater, i USA döms den som är närvarande vid ett brott, lika hårt som den som utfört det, om inte den närvarande försökt hindra brottet eller tagit avstånd från det.

1995 skrev Marga Pettersson sitt första brev till Annika Östberg, av engagemang och nyfikenhet, kan man tro.

Det kunde ta månader mellan breven, ibland år, berättar Marga Pettersson, men väntan bars av tanken på den föreställning som hon spelade i går kväll på Valhalla.

Med lika sparsmakad regi som rekvisita men med en karg, kärnfull röst ger Marga Pettersson kropp åt Annika Östbergs egna ord.

Visst vi har hört dem förr, lösryckta från TV:n och som toppnyhet varje gång ett nytt avslag på ansökan om ett tidsbestämt straff, att avtjänas hemma i Sverige, kommit, men vi hör också om drömmarna i det vanliga Sverigelivet innan den motvilliga resan, från Hässelby till San Fransisco:

– Jag minns ingen övergångsperiod mellan barn och vuxen, jag var barn och sedan låtsasvuxen, säger Annika genom Marga.

En prostituerad 13-åring som med hjälp av fel män vandrar rätt in i de ”vackra vallmofälten”, heroin, opium, skotten som pojkvännen avlossar och som dödar två personer, den ene polis, den påtända biljakten, gripandet och slagen i häktet i ”den lilla konservativa hålan”, rättegången som hålls i den samma, tillika den döda polisens hemstad, man krävde dödsstraff:

– I två år kämpade jag emot de som ville döda mig på laglig väg, det var mycket otäckt, säger Annika genom Marga.

Mot slutet av rättegången går hon med på ett ”plea bargain”, att förhandla sig till ett mildare straff. För detta måste hon erkänna och dömas för ett brott hon inte begått: 25 år eller livstid, utan möjlighet till villkorlig frigivning.

– Det är som att ett monster svalt mig, säger Annika genom Marga om fängelset, om instängdheten och att inte kunna ta en promenad ”två kilometer rakt fram” och ”folk som

vet allt om en, saker som det tar år att känna till”.

Genom Marga diskuterar Annika rätt och fel, saklighet och överdrift, med oss och hela tiden med skärpan inåt, som en stilla bön om förståelse, utan bitterhet eller hat.

Hur är det möjligt, sitter man där och tänker, fortfarande irriterad på arbetsdagens tusen och en oförrätter.

Kanske har det med sakligheten att göra, ärligheten, kraften i universum, kraften i livet, kraften i döden – det som Annika Östberg har sett resultatet av:

– Jag är ansvarig för min dumhet, min svaghet, mitt drogberoende, säger hon för att försöka förklara de hugg mellan liv och död som hon upplever varje dag.

Den 18 september 2008 beslutade the Board of Prison Terms (benådningsnämnden) att en fjärde gång inte tidsbestämma Annika Östbergs straff.

2010 kommer nästa prövning att ske.

En prostituerad 13-åring som med hjälp av fel män vandrar rätt in i de ”vackra vallmofälten”, heroin, opium, skotten som pojkvännen avlossar...

Sanna Wikström 026-159632 sanna.wikstrom@gd.se

Stäng